

YLEISVENÄLÄINEN POLIITTINEN LAKKO

Geneve, lokakuun 26 (13) pnä.

Ilmapuntari osoittaa myrskyä! — Näin kirjoittavat tämänpäiväiset ulkomaalaiset sanomalehdet julkaistessaan lennätinuutisia *yleisvenäläisen poliittisen lakon* valtavasta kasvusta.

Eikä yksinomaan ilmapuntari osoita myrskyä, vaan solidaarisen proletaarisen rynnistyksen valtava tuulispää on jo temmannut ylipäänsä kaiken paikoiltaan. Vallankumous menee eteenpäin hämmästyttävää vauhtia tuoden esiin ihmeteltävän runsaasti tapahtumia, ja jos tahtoisimme antaa lukijoillemme yksityiskohtaisen kuvauksen viimeksi kuluneiden kolmen, neljän päivän ajalta, niin täytyisi kirjoittaa kokonainen kirja. Mutta yksityiskohtaisen historian kirjoittamisen jätämme tulevien sukupolvien tehtäväksi. Edessämme on sellaisen sodan mukaansatempaavia episodeja, joka on yksi niitä suurenmoisimpia kansalaissotia, vapaussotia, joita ihmiskunta on milloinkaan käynyt, ja pitää kiirehtiä elämään, jotta voisi antaa kaikki voimansa tuolle sodalle.

Myrsky on puhjennut,— ja kuinka mitättömiltä nyt kuulostavatkaan liberaaliset ja demokraattiset puheet, olettamukset, arvailut ja suunnitelmat Duuman suhteen! Miten ovatkaan vanhentuneet — muutaman päivän aikana, muutamaman tunnin aikana — kaikki meidän kiistamme Duumasta! Eräät meistä epäilivät sitä, pystyisikö vallankumouksellinen proletariaatti tekemään tyhjäksi tuon poliisiministerien inhoittavan ilveilyn, eräät meistä pelkäsivät puhua kaikella rohkeudella vaalien boikotoimisesta. Ja nyt, kun

vaalit eivät ole vielä joka paikassa alkaneet, on pelkkä kädenviittaus pannut koko korttirakennuksen horjumaan. Pelkkä kädenviittaus on pakoittanut ei yksistään liberaaleja eikä pelkurimaisia osvobozhdenijelaisia, se on pakoittanut hra Witten, tuon uuden „liberaalisen” tsaarihallituksen päämiehen, puhumaan (toistaiseksi tosin vain *puhumaan*) reformeista, jotka murtavat koko Bulyginin farssin kaikki viekkaat rakennelmat.

Tuo käsi, jonka viittaus on aikaansaanut mullistuksen Duumaa koskevassa kysymyksessä, on Venäjän proletariaatin käsi. „Kaikki pyörät pysähtyvät”, sanotaan saksalaisessa sosialistisessa laulussa, „kun voimakas kätesi vain sitä tahtoo”. Nyt tuo voimakas käsi on noussut. Meidän selityksemme ja ennustuksemme poliittisen joukkolakon suuresta merkityksestä aseellisessa kapinassa ovat loistavasti toteutuneet. *Yleisvenäläinen poliittinen lakko* on tällä kertaa levinnyt todella koko maahan yhdistäen sorretuimman ja edistyneimmän luokan sankarilliseen nousuun kirotun Venäjän „keisarikunnan” *kaikki kansat*. Tämän sorto- ja väkivaltakeisarikunnan kaikkien kansojen proletaarit järjestäytyvät nyt yhdeksi suureksi vapausarmeijaksi ja sosialismin armeijaksi. Moskova ja Pietari ovat jakaneet keskenään vallankumouksellisen proletaarisen aloitteen kunnian. Pääkaupungeissa on lakko. Suomi on lakossa. Itämeren maakunnat Riika etunenässä ovat yhtyneet liikkeeseen. Sankarillinen Puola on taas uudestaan lakkolaisten riveissä aivan kuin ilvehtien vihollisten voimattoman kiukun kustannuksella, vihollisten, jotka kuvittelivat lyövänsä sen iskuillaan hajalle ja jotka vain takoivat entistä lujemmiksi sen vallankumoukselliset voimat. Krim (*Simferopol*) ja etelä nousevat. Jekaterinoslavissa rakennetaan barrikadeja ja vuodatetaan verta. Volganvarsi (*Saratov, Simbirsk, Nizhni-Novgorod*) on lakossa, lakko leviää myös keskisiin maanviljelyslääneihin (*Voronezh*) ja teolliseen keskustaan (*Jaroslavl*).

Ja tämän monikielisen, monimiljoonaisen työväenarmeijan johtoon on asettunut rautatieläisten liiton vaatimaton valtuuskunta. Näyttämölle, jolla herrat liberaalit esittivät poliittisia komedioitaan ja pitivät pöyhkeilevän pelkurimaisia puheitaan tsaarille ja makeilivat Wittelle,— tälle näyttämölle on raivannut tiensä työmies ja esittänyt uuden „liberaalisen” tsaarihallituksen uudelle päämiehelle hra

Wittelle *ultimaatuminsa*. Rautatietyöläisten valtuuskunta ei halunnut odotella „poroporvarillista hallintokuntaa”, Valtakunnanduuma. Työläisten valtuuskunta ei ruvennut edes kuluttamaan kallista aikaa tuon nukkekomedian „arvosteluun”. Työläisten valtuuskunta valmisti ensi aluksi *arvostelun teoilla* — poliittisen lakon — ja sen jälkeen sanoi klovniministerille: voi olla ainoastaan yksi päätös — perustavan kokouksen koollekutsuminen yleisen ja välittömän äänioikeuden pohjalla.

Itsensä rautatietyöläisten sattuvan sanonnan mukaan klovniministeri puhui „niin kuin oikea virkaherra, tapansa mukaan kiemurrellen, sanomatta mitään selvästi”. Hän lupaa asetuksia painovapaudesta, mutta torjuu yleisen äänioikeuden; perustava kokous „ei ole nyt mahdollinen”, on hän ulkomaisten lennätinsanomien mukaan sanonut.

Ja työläisten valtuuskunta julisti yleislakon. Työläisten valtuuskunta lähti ministerin luota yliopistoon, jossa pidetään poliittisia kokouksia, joiden osanottajamäärä nousee kymmeneen tuhanteen. Proletariaatti osasi käyttää puhujalavaa, jonka sille vallankumouksellinen ylioppilaskunta antoi. Ja Venäjän ensimmäisissä joukkoluontoisissa, järjestelmällisissä, vapaissa poliittisissa kokouksissa, joita pidetään kaikissa kaupungeissa, kouluissa, tehtaissa ja kaduilla, pohditaan klovniministerin vastausta, puhutaan päättävän aseellisen taistelun tehtävästä, taistelun, joka tekee „mahdolliseksi” ja *välttämättömäksi* perustavan kokouksen koollekutsumisen. Ulkomaalainen porvarillinen lehdistö, vieläpä kaikkein liberaalisinkin, mutisee kauhun vallassa niistä „terroristisista ja kapinallisista” tunnuksista, joita vapaiden kansankokousten puhujat julistavat, ikään kuin tsaarin hallitus itse ei koko sortopoliitiikallaan herättäisi kapinan välttämättömyyttä ja kiertämättömyyttä.

Kapina lähenee, se kasvaa meidän nähtemme esiin yleisvenäläisestä poliittisesta lakosta. Sellaisen klovniministerin nimittäminen, joka uskottelee työläisille, ettei yleiskansallinen perustava kokous ole „nyt” mahdollinen, osoittaa selvästi, että vallankumouksellisten voimat lisääntyvät ja tsaarihallituksen voimat heikkenevät. Itsevaltius ei *enää* pysty avoimesti esiintymään vallankumousta vastaan. Vallankumous ei *vielä* pysty antamaan ratkaisevaa iskua viholliselle. Tämä miltei tasaväkisten voimien horjunta synnyttää kiertämättä epävarmuutta viranomaisissa, panee

siirtymään rankaisutoimenpiteistä myönnytyksiin, lakeihin painovapaudesta ja kokoontumisvapaudesta.

Siis eteenpäin, uutta, entistä laajempaa ja sitkeämpää taistelua kohti, ettei vihollinen ehtisi tointua! Proletariaatti on jo tehnyt ihmeitä vallankumouksen voiton hyväksi. Yleisvenäläinen poliittinen lakko on tavattomasti lähentänyt sen voittoa ja pakoittanut vihollisen heittelehtimään kuolemankauhun vallassa. Mutta emme ole tehneet vielä läheskään, emme läheskään kaikkea sitä, mitä voimme ja mitä meidän pitää tehdä lopullisen voiton hyväksi. Taistelu lähestyy todellista ratkaisuaan, mutta ei ole vielä siihen tullut. Työväenluokka nousee, mobilisoituu ja aseistautuu juuri nyt ennennäkemättömissä mittasuhteissa. Ja se lakaisee loppujen lopuksi kokonaan pois vihatun itsevaltiuden, karkoittaa pois kaikki klovniministerit, pystyttää *oman* väliaikaisen vallankumoushallituksensa ja osoittaa kaikille Venäjän kansoille, kuinka „mahdollista” ja kuinka välttämätöntä on juuri „nyt” kutsua koolle todella yleiskansallinen ja todella perustava kokous.

„Proletari” № 23,
lokakuun 31 (18) pnä 1905

Julkaistaan „Proletari” lehden
tekstin mukaan